

«Δώστε τους εσείς να φάνε» (Λκ 9,13).

Βρισκόμαστε σε ένα απομονωμένο μέρος, κοντά στη Βηθσαϊδά της Γαλιλαίας. Ο Ιησούς μιλάει σε ένα μεγάλο πλήθος για τη Βασιλεία του Θεού. Ο Διδάσκαλος είχε πάει εκεί με τους αποστόλους για να ξεκουραστούν, μετά από μια μεγάλη αποστολή στην περιοχή, κατά τη διάρκεια της οποίας είχαν κηρύξει τη μεταστροφή, «αναγγέλλοντας παντού την καλή είδηση και κάνοντας θεραπείες». Κουρασμένοι, αλλά με γεμάτη την καρδιά, εξιστορούν όσα είχαν βιώσει.

Ωστόσο, ο λαός που τους είχε ακούσει, τους ακολούθησε. Ο Ιησούς τους καλοδέχεται, ακούει, συνομιλεί, θεραπεύει. Το πλήθος μεγαλώνει. Καθώς πλησιάζει το βράδυ, η πείνα τους γίνεται πιο έντονη. Οι απόστολοι ανησυχούν και προτείνουν στο Διδάσκαλο μια λογική και ρεαλιστική λύση: «Διώξε το πλήθος, για να πάνε στα χωριά, να μείνουν εκεί και να βρουν τροφή». Εξάλλου, ο Ιησούς είχε ήδη κάνει τόσα πολλά... Εκείνος όμως απαντά:

«Δώστε τους εσείς να φάνε»

Μένουν έκπληκτοι. Αυτό δε γίνεται: Δεν έχουν παρά πέντε ψωμιά και δύο ψάρια, για μερικές χιλιάδες ανθρώπους. Δεν είναι δυνατό να βρεθούν όλα όσα χρειαζόνταν στη μικρή πόλη της Βηθσαϊδά, ούτε θα είχαν τα χρήματα για να τα αγοράσουν.

Ο Ιησούς θέλει να τους ανοίξει τα μάτια. Οι ανάγκες και τα προβλήματα των ανθρώπων τον αγγίζουν και προσπαθεί να δώσει λύσεις. Το κάνει αυτό εκτιμώντας την πραγματικότητα και αξιοποιώντας στο έπακρο αυτό που υπάρχει μπροστά του. Πράγματι, αυτό που διαθέτουν είναι λίγο, αλλά τους καλεί να κάνουν κάτι: να γίνουν όργανα της ευσπλαχνίας του Θεού, ο οποίος σκέφτεται τα παιδιά του. Ο Πατέρας παρεμβαίνει, αλλά όμως τους «χρειάζεται».

Το θαύμα «χρειάζεται» τη δική μας εγρήγορση και την πίστη μας για να πραγματοποιηθεί.

«Δώστε τους εσείς να φάνε»

Στις ενστάσεις των αποστόλων, λοιπόν, ο Ιησούς απαντάει παίρνοντας τα πράγματα στα χέρια του, αλλά τους ζητάει να κάνουν και εκείνοι αυτό που χρειάζεται, έστω και αν είναι ελάχιστο. Δεν τους αφήνει εκτός, δεν λύνει το πρόβλημα για λογαριασμό τους: το θαύμα γίνεται, αλλά απαιτείται η συμμετοχή τους με ό,τι έχουν και με όσα θα μπορούσαν να

προσφέρουν και να βάλουν στη διάθεση του Ιησού για όλους. Αυτό προϋποθέτει κάποια θυσία και σίγουρη εμπιστοσύνη σ' αυτόν.

Ο Κύριος χρησιμοποιεί αυτό που μας συμβαίνει για να μας μάθει να φροντίζουμε ο ένας τον άλλον, μαζί. Όταν πρόκειται για τις ανάγκες των άλλων, δεν υπάρχουν δικαιολογίες του τύπου «δεν είναι δικό μας πρόβλημα», ή «δεν μπορώ να κάνω τίποτα γι' αυτό», ή «πρέπει να τα καταφέρουν όπως κάνουμε όλοι μας...». Στην κοινωνία που έχει σχεδιάσει ο Θεός, μακάριοι είναι εκείνοι που δίνουν τροφή στους πεινασμένους, που ντύνουν τους φτωχούς και επισκέπτονται όσους έχουν ανάγκη.

«Δώστε τους εσείς να φάνε»

Η εξιστόρηση αυτού του επεισοδίου θυμίζει την εικόνα του συμποσίου που περιγράφεται στο βιβλίο του Ησαΐα, το οποίο προσφέρεται από τον ίδιο τον Θεό σε όλα τα έθνη, όταν θα «σκουπίσει όλα τα δάκρυα από τα πρόσωπά τους». Ο Ιησούς βάζει τους ανθρώπους να καθίσουν σε ομάδες των πενήντα ατόμων, όπως γίνεται σε εξαιρετικές περιστάσεις. Ως Υιός, ενεργεί όπως ο Πατέρας, γεγονός που υπογραμμίζει τη θεότητά του. Εκείνος θα δώσει τα πάντα, μέχρι του σημείου να γίνει ο ίδιος τροφή για εμάς, στην Ευχαριστία, που είναι το νέο κοινό συμπόσιο.

Αντιμέτωπη με το μέγεθος των αναγκών που δημιούργησε η πανδημία του Covid-19, η κοινότητα Focolare στη Βαρκελώνη δημιούργησε μέσω των κοινωνικών δικτύων μια ομάδα για να ενημερώνει για τις ανάγκες και να βάζει στη διάθεση όλων αγαθά και πόρους. Ήταν εντυπωσιακό να βλέπεις πώς έφταναν στον προορισμό τους έπιπλα, τρόφιμα, φάρμακα, οικιακές συσκευές κ.λπ. Γιατί «μόνοι μας, δεν μπορούμε να καταφέρουμε κάτι», έλεγαν, «ενώ μαζί, μπορούμε να κάνουμε πολλά». Ακόμη και σήμερα, η ομάδα «Fentfamília» εργάζεται για να διασφαλίσει ότι, όπως και στις πρώτες χριστιανικές κοινότητες, κανείς δεν θα παραμείνει σε ανάγκη.

Επιμέλεια: Οικουμενική διεθνής ομάδα
του Λόγου της Ζωής